

91.

בן, נני, זה מה שהייתי אומרת.
אם את יודעת כל כך טוב
מה הייתי למה את צריכה אותי.

92.

למה אני צריכה אותך.

בגלל הפחדמוות. בגלל הצניחה הזאת כלילה, במיטה, צניחה
מבוהלה וחלולה לחור שנפער במיטה, לחור שנפער מתחת,
לחור ששואב אותי אליו, לחור שקורא לי לבוא אליו, קורא לי
בלחישות מפתות: בואי, נני, בואי, בואי, תניחי, תוותר, עזבי
את כל הֶבְלִי העולם הזה, עזבי את טרדות היומיום, עזבי את
המולת הרחובות, את צפצופי המכוניות, את שריקות המטוסים,
את החמסינים, את המכול, עזבי את פטפוטי האנשים, עזבי את
ספסלי האוניברסיטה, עזבי את פרויד, עזבי את ויניקוט, עזבי
את הגוד אינף מאד'ר, עזבי את הגברים, עזבי את הנשים, עזבי
את הילדים הקוראים אחרייך במסדרונות נני נני, את הידיים
הקטנות שלהם המושטות לחבק אותך עזבי, עזבי את מבטם
של ההומלסים בזמן שאת מתכופפת להניח מטבעות בכובע
המונח לרגליהם, עזבי את מבטי הגברים המפשיטים אותך
בעיניהם, עזבי את השמלות, עזבי את תחתוני התחרה, עזבי
את האיפור, עזבי את הדיסקים הפזורים באוטו, עזבי את האוטו,
את המוסכים עזבי, את הפנצ'ריות ואת חשמלאי הרכב, עזבי
את נהגי האוטובוסים, את נהגי המוניות, את הרכבת המאחרת
הצפופה והמסריחה עזבי, עזבי את המסעדות, עזבי את בתי
הקפה, עזבי את המעשנים או לא מעשנים, את הכמה אתם עזבי,
את האת, בחיים לא הייתי מנחשת עלייך, בת זוג, מה באמת,
את לא נראית, עזבי את הפינות, את הסמטאות, את הרחובות
הצרים, את הידיים, את היצורים חורשי הרע, עזבי את הטילים,

את העוני, את שיגורי המטוסים, את החייבים להיות חזקים, את האת מוכרח לקחת את עצמך בידיים, את המה יהיה איתך עזבי, עזבי את הארבע במאה, את הלהגדיל בשקל תשעים, את ההפוך גדול או קטן, עזבי עזבי עזבי. נני, עזבי. פשוט תרפי את האחיזה הזאת כבר. תראי את מפרקי הידיים שלך. תראי מה את עושה לעצמך. אולי תוותרי כבר. פשוט תרפי את האחיזה הנואשת, העלובה הזאת, מהבלי העולם הזה, מכל זה. תני לגוף שלך לשקוע. להימוג לאיטו.

אני מקשיבה לקול הזה, נינה. אבל אני מפחדת. בגלל זה אני עוד נאחזת. במה שאפשר אני נאחזת. את היחידה שאני בכל זאת יכולה לנסות איתה, לא למבוע כלומר, לנסות להגיד תראי אותי, תראי אותי, אני נני, את מוכנה להושיט לי יד, את מוכנה לשלוח אצבע אל הדבר הרועד הזה שנמצא לי בצד שמאל של הגוף בחזה, את יכולה אולי, בבקשה, זאת פעולה מצילת חיים. בגלל זה אני צריכה אותך.

93.

אף אחד לא יכול להציל אף אחד אחר.
אני לא יכולה להציל אותך מעצמך.
אם מישוהו רוצה למות – הוא ימות.
אם מישוהו רוצה למבוע – הוא יטבע.
אם מישוהו רוצה לשכב עשרה חודשים במיטה ולא לזוז –
הוא ישכב עשרה חודשים במיטה ולא יזוז.
זאת האמת, נני.
לא בתי החולים ולא השיחות ולא הכדורים ולא כלום.
אדם יכול להציל רק את עצמו. וגם זה – במידה.
בכלל, להציל זאת מילה גדולה.
מליחה ששיקרתי לך, נני.
כשנפגשנו אז וקראתי לך וסיפרתי לך שאני מצילה אותך –
את יודעת, אלו היו מילים. בסך הכל מילים.

מה זה להציל, נני. הדבר שאולי טוב יותר מלהינצל הוא להציל, אמרת לי. את צודקת. רציתי להרגיש גדולה וחזקה, שתשימי את הראש שלך על החזה שלי, שתרגישי שהגעת הביתה. רציתי שתבואי אל הלבד הזה שלי, אל המירה השוממת שלי, המפוארת והשוממת. רציתי שתמלאי אותה בנוכחות שלך, החיה, הצחקנית, הצועקת, הבוכה, הצוחלת, הרוקדת, המבשלת, החוגגת, הצורחת, השרה, החיה, חיה, חיה, חיה. רציתי שתצילי אותי. את מבינה, נני, האמת צריכה להיאמר: המרחק בין להציל ובין להינצל הוא כמרחק בין חיים ומוות: אדם חוצה את הכביש – רגליו נעות, הוא חושב מחשבות, הוא מהרהר באשתו, אולי יזמין אותה היום לארוחה בחוץ – נהג מחליף תחנות ברדיו, עונה לשיחת טלפון, חושב על הזמן הנגזר עם המאהבת שלו שעוד מעט עוד מעט (האדם עדיין חוצה את הכביש) – ובום; פועל עולה על סולם, רק יחזק שם עוד בורג, עוד בורג אחד, ובום; אישה עולה לאוטובוס: מונית או אוטובוס? אולי תיקח אופניים? לא, גשם בחוץ, ומונית בכל זאת זה יקר, תבחר באוטובוס, מה יש, תשב לה קצת ותהרהר בין תחנה לתחנה; קצת לפני התחנה השלישית רעש מחריש אוזניים, עשן, צרחות: תדרו מהאוטובוס, מהר, שמישהו יזמין אמבולנס, פיגוע, נתקשר למספר הראשון בנייד שלה, בנייד של האישה, יש לה קרובים ודאי וחברים ומשפחה, מישהו צריך לזהות את הגופה. המרחק בין חיים ומוות, נני, הוא כמו המרחק בין להציל ולהינצל. מכל המוות הזה רציתי שתצילי אותי, להציל אותך, להציל אותי, שאותך, שאותי. ואי אפשר. זאת האמת, נני. סליחה ששיקרת. רציתי לספר לך סיפור אגדה. רציתי להאמין בו בעצמי. ובכל זאת אני מושיטה יד אל הדבר הרועד הזה שנמצא לך בצד שמאל של הגוף, של החזה. אני מצמידה את האוזן שלי לשם ושומעת את הפעימות שלך: בום-בום, בום-בום, בום-בום. נני חיה. נני חיה. זה מה שהלב שלך אומר. גם נינה חיה, את אומרת לי, ומצמידה את כף היד הקטנה שלך אל הלב שלי,

להרגיש. כן, אני חיה. כל הלילה כף היד שלך וראשך מונחים על
השד השמאלי שלי, כמו בציור ההוא של קלימט: מאד'ר אַנד
צ'יילד.

94.

תַּמְסַגְרִי אותנו בתוך הציור ההוא של קלימט, נינה. תַּמְסַגְרִי
אותנו ככה עד הבוקר, ועד סוף השבוע ועד קץ הימים. לנצח
נישאר מאד'ר אַנד צ'יילד. ככה אוכל לשמוע את הלב שלך דופק
כל הלילה, ואדע שאת חיה. ככה אוכל להרגיש את הידיים שלך
מחבקות אותי ואדע שאני חיה, לפי תחושת ידיך על הגוף שלי.
לא צריכה כלום חוץ מזה. נהיה ככה בדיוק: בין חיים למוות
נהיה. נושמות אבל לא זזות. לא זזות מילימטר. את זוכרת את
היום הפסיכי ההוא בתחתית בלונדון? כשהחלטתי שאני מוכרחה
לנסוע בכל הקווים מתחילתם ועד סופם? הדפסתי לי מפה של
הקווים שחור לבן ובכל פעם שסיימנו קו – לקחתי צבע פסטל
וצבעתי אותו בדף המודפס, כמו לסמן וי. את מטורפת לגמרי,
אמרת לי, אני לא משתפת עם זה פעולה; תראי כמה יופי בחוץ,
כמה יש לראות, ועכשיו ניתקע כל היום במיוב המסריח הזה
בגלל המופרעות שלך. ובכל זאת הסכמת. את כזאת חסרת חוש
כיוון, שאלוהים יודע לאן תגיעי, נימקת את הסכמתך להצטרף
אלי. וככה יום שלם עברנו בין תחנות ובין קווים, אוכלות חטיפים
וסנדוויצ'ים שקנינו בתחנות. אבל למה זה טוב, תסבירי לי, למה
זה טוב, מה כף בשיגעון הזה, לא הפסקת לשאול. זאת התנועה,
אמרת לי, התנועה – – – אבל להיות מוגנת. בחוץ אפס מעלות
ואנחנו לא מרגישות את זה פה, אנחנו מוגנות, קירות הרכבת
שומרים עלינו. באחת-עשרה וחצי בלילה הסתיימה תנועת
הרכבות ומצאנו את עצמנו באיזו תחנה נידחת בצפון העיר.
תראי לאן מובילה התנועה שלך, סיננת. ובכל זאת, במיטה
הצרה שבאכסניה חיבקת אותי ועירסלת אותי בתנועות עדינות

ושרת לי את השיר ההוא בהונגרית שמבטא שלך היתה שרה
לך כשהיית ילדה: "נה שיר, קישליין, מינדן מאיוש טובו פל,
אש או מי אלמולט ויסו - גם יון מופה מר... קימשי לייך, קימשי,
קישליין"... אל תבכי, ילדה, חודש מאי חלף, ומה שחולף - כבר
לא ישוב אף פעם, ילדה קטנה, ילדה קטנטונת... בתנועות
עדינות עירסלת אותי: הנה, בתנועה, נני, בתנועה, לחשת לי,
בתוך הידיים שלי את נעה. נני לא מפסיקה לנוע בעולם.

95.

ואף על פי כן נועי תנועי, נני. אף על פי כן. למרות עינויי
העולם הזה. למרות הפחד. תקיצי בבוקר, תמתחי את גופך, את
ידייך, את רגלייך, תזיזי את ראשך מצד לצד במעגלים. תרגישי
את הגוף שלך, את התנועה שלו. תקומי לאט, כמו שאת אוהבת.
אני אכין לך תה. ואז קפה. ושוב פעם תה. תנועי באיטיות
מתפנקת אל המטבח. תשתי בלגימות קטנות. תרגישי את חום
המשקה ממלא לך את הגוף, את תנועת המשקה מן הכוס אל
שפתייך אל לשונך אל חלל הפה שלך. תחושי את הטעם. אחר
כך תלכי למקלחת. תפשטי את הפיג'מה ותפתחי את הברז.
תרגישי את תנועת המים על הגוף שלך, כמו לטיפה. תחפפי את
הראש. תזיזי את ידייך במהירות. תרטיבי את הפנים. תרגישי
את זרם המים חזק. תסבני את גופך. תעבירי את כפות ידייך
על בטנך היפה, החלקה, על שדייך הקטנים, על הישבן שלך
שאני כל כך אוהבת לחפון. תרגישי את התנועה, נני. אחר כך
תיעטפי במגבת, תיכנסי לתוך אחת מהשמלות שלך, אחת מאלו
המתנפנפות, שהרוח מניעה את הבד האוורירי שלהן עם כל
צעד שלך. שמלה צבעונית תלבשי, בצבע חי וצוחק. ואז תנעלי
נעליים. את האדומות שלך. נעלי הבובה. תניעי את כפות רגלייך
לצדדים ותקישי אותן זו בזו, לאן אניע מכאן, מה את אומרת,
נינה, לאן אעוף? תשאלי אותי במבט שלך הצוחק, השובב. ואז,